

E nevoie de sânge

Pe când veștile despre accidentul lui Bailey se răspândiseră prin așezarea rurală din Box Hill, existau deja vreo câteva variante despre cum se petrecuse întâmplarea. Cineva de la compania de construcții o sunase pe mama lui și-i adusese la cunoștință că fusese rănit de o schelă sau așa ceva – ce se prăbușise pe un șantier din centrul Memphisului –, că suferise o intervenție chirurgicală, era stabil și era de așteptat să supraviețuiască. Mama-sa, o invalidă care cântărea mai bine de o sută optzeci de kilograme și era cunoscută a fi ușor impresionabilă, nu prinsese tot ce i se spusese, așa că începuse să urle și să ducă vorba mai departe. Își sunase prieteni și vecini, iar cu fiecare relatare a groaznicelor vești o parte dintre detalii sufereau distorsionări sau elaborări. Neglijase să-și noteze numărul de telefon al persoanei de la companie, astfel că nu aveau pe cine suna pentru a confirma sau infirma zvonurile care se înmulțeau de la un minut la altul.

Unul dintre colegii de muncă ai lui Bailey, un alt băiat din Ford County, o sunase pe prietena lui din Box Hill și-i relatase un lucru oarecum diferit: Bailey ar fi fost zdrobit de un buldozer care s-ar fi aflat în vecinătatea schelei și, în fapt, ar fi ca și mort. Chirurșii îl băgaseră în operație, dar pronosticul era unul rezervat.

Apoi, un administrator al unui spital din Memphis sunase acasă la Bailey, ceruse să discute cu mama lui, dar i se spusese că aceasta se băgase în pat, fiind prea supărată să poată vorbi, și nu putea așadar să vină la telefon. Vecinul care răspunsese la telefon îl bombardase pe administrator cu întrebări, dar nu obținuse cine știe ce detalii. Ceva se prăbușise pe șantier, vreun șanț în care lucra tânărul, sau ceva de genul acesta. Da, se afla în operație, iar spitalul avea nevoie de informații despre el.

În scurt timp, căsuța de cărămidă a mamei lui Bailey forfotea de agitație. Până să se însereze, începuseră să vină vizitatori: prieteni, rude și câțiva pastori de la micuțele biserici risipite de jur împrejurul ținutului Box Hill. Femeile adunate în bucătărie și în birou trăncăneau fără încetare, în vreme ce telefonul suna încontinuu. Bărbații erau cu toții grămadă afară, trăgând din țigări. Începură să apară caserole și prăjituri.

Neavând mare lucru de făcut, iar informațiile despre rănirea lui Bailey fiind mult prea puține, vizitatorii luau la puricat fiecare amănunt în parte, îl analizau, îl disecau, după care îl transmiteau mai departe femeilor din casă ori bărbaților de afară. Un picior îi fusese sfârtecat și probabil avea să-i fie amputat. Suferise răni grave la cap. Bailey ar fi căzut cu schela vreo patru etaje sau poate vreo opt. Avea pieptul zdrobit. Parte dintre fapte și teorii erau pur și simplu create ad-hoc. Se formulară chiar și o serie de întrebări sumbre legate de pregătirea înmormântării.

Bailey avea nouăsprezece ani, iar în scurta sa viață nu avusese niciodată atât de mulți prieteni și admiratori. Pe măsură ce orele treceau, întreaga comunitate îl iubea din ce în ce mai mult. Era un băiat de treabă, bine-crescut, un om mult mai vrednic decât amărâțul de taică-său, un ins care nu mai fusese văzut de ani de zile.

Își făcu apariția și fosta prietenă a lui Bailey, iar în scurt timp deveni centrul atenției. Era distrusă și îndurerată și o năpădeau cu

ușurință lacrimile, mai ales când vorbea despre mult-iubitul ei Bailey. Cu toate acestea, când în dormitor se strecură vestea despre prezența ei, iar mama lui află că stricata îi călcăse pragul, ceru să fie dată afară. După care stricata se alătură bărbaților din curte, flirtând și fumând cu ei. În cele din urmă, plecă, jurând să se repeedă de îndată cu mașina până în Memphis să-l vadă pe Bailey al ei.

Vărul unuia dintre vecini locuia în Memphis, iar acest văr acceptase, deși fără nici o tragere de inimă, să meargă la spital să-i țină la curent cu ce se petrecea. Cu primul telefon, le dădu de știre că tânărul într-adevăr se afla în operație, cu multiple răni, dar părea a fi stabil. Pierduse mult sânge. Cu al doilea telefon, vărul le lămurise alte câteva aspecte. Vorbise cu șeful de echipă, și Bailey ar fi fost rănit atunci când un buldozer lovise schela, făcând-o să se prăbușească și trântindu-l pe bietul băiat de la o înălțime de aproape cinci metri într-un fel de groapă. Ridicau zidurile de cărămidă ale unei clădiri de birouri de șase etaje din Memphis, iar Bailey lucra ca ajutor de zidar. Spitalul nu permitea vizite pentru cel puțin alte douăzeci și patru de ore, însă aveau nevoie de donatori de sânge.

Ajutor de zidar? Mamă-sa se lăudase că Bailey fusese repede promovat în cadrul companiei, iar acum ar fi fost ajutorul șefului de echipă. Însă, date fiind împrejurările, nimeni nu-i ceru lămuriri legate de această nepotrivire de amănunte.

După ce se lăsă întunericul, își făcu apariția un bărbat în costum, care le explică faptul că este un fel de anchetator. Fu plasat mai departe unui unchi – fratele cel mai mic al mamei lui Bailey –, iar în timpul discuției între patru ochi purtate în curtea din spate, acesta îi înmână o carte de vizită a unui avocat din Clanton.

– Cel mai bun avocat din district, îi spuse. Iar noi lucrăm deja la caz.

Unchiul fu impresionat și promise să nu apeleze la alți avocați – „doar o adunătură de vânzători de ambulante” – și să-l repeadă pe orice inspector de asigurări care ar apărea ca să-și bage coada.

În cele din urmă, veni vorba despre un drum până la Memphis. Deși n-ar fi luat mai mult de două ore cu mașina, putea la fel de bine să dureze și cinci. Pentru cei din Box Hill, a merge la oraș însemna a merge cu mașina o oră până în Tupelo, o localitate cu o populație de cincizeci de mii. Memphisul era în alt stat, era o altă lume, în plus, infracționalitatea era în floare acolo. Rata criminalității era la același nivel cu cea din Detroit. Urmăreau carnajul în fiecare seară pe Canalul 5.

Cu fiecare clipă ce trecea, mama lui Bailey devenea și mai neputincioasă și era clar că nu putea călători, ca să nu mai vorbim despre donarea de sânge. Sora ei locuia în Clanton, dar nu-și putea lăsa copiii singuri. A doua zi era vineri, zi de lucru, și se știa că un astfel de drum până la Memphis și înapoi, plus chestia cu sângele ar lua multe ore; de fapt, cine știa când s-ar fi putut întoarce donatorii în Ford County?

Un alt telefon din Memphis îi anunță că băiatul ieșise din operație, că se încăpățâna să trăiască, dar încă avea nevoie disperată de sânge. Pe când vestea ajunsese și la grupul de bărbați care pierdeau vremea pe-afară, se-nțelegea cum că bietul Bailey avea să moară în orice clipă dacă cei dragi lui n-ar fi dat năvală la spital să li se-nțepe venele.

De-ndată se găsi și eroul. Numele lui era Wayne Agnor, un așa-zis prieten apropiat al lui Bailey, cunoscut de-o viață sub numele de Aggie. Împreună cu tatăl său, ținea un atelier auto, așa că avea un program suficient de flexibil cât să-i permită să dea o fugă până la Memphis. Avea și propria camionetă, un Dodge model nou, și pretindea că știa Memphisul ca pe propriile buzunare.

– Pot să plec chiar acum, zise Aggie cu mândrie către grup și de-ndată se duse vorba în toată casa că urma să se materializeze drumul la Memphis.

Una dintre femei calmă spiritele după ce aduse lămuriri că va fi nevoie de mai mulți voluntari, pentru că la spital nu se ia mai mult de jumătate de litru de donator.

– Nu poți dona patru litri, explică ea.

Foarte puțini dintre ei mai donaseră, de fapt, sânge, iar gândul la ace și eprubete îi speria pe mulți. În casă și în curtea din față se făcuse liniște. Vecini îngrijorați, care se arătaseră tare preocupați de starea lui Bailey cu puțin timp în urmă, începuseră să caute cu privirea în altă parte.

– Mă duc și eu, spuse în cele din urmă un alt tânăr care fu imediat felicitat.

Numele lui era Calvin Marr și avea un program care îi permitea și lui să plece, însă din cu totul alte motive: fusese dat afară de la fabrica de încălțăminte din Clanton și trăia din ajutor de șomaj. Îi era o teamă cruntă de ace, dar îl atrăgea aventura de a vedea Memphisul pentru prima dată. Ar fi fost onorat să fie unul dintre donatori.

Ideea de a avea un tovarăș de drum îl încântă pe Aggie, așa că le aruncă provocarea:

– Altceineva?

Se auzi un murmur general, răstimp în care cei mai mulți dintre bărbați își studiau ghetetele.

– Luăm camioneta mea și plătesc eu benzina, continuă Aggie.

– Când plecăm? întrebă Calvin.

– Chiar acum, spuse Aggie. E o urgență.

– Așa e, adăugă careva.

– Îl trimit și pe Roger, se oferă un domn mai în vârstă, dar afirmația fu primită cu scepticism, în tăcere.

Roger, care nu era prezent, n-avea o slujbă de care să fie îngrijorat, pentru că nu era în stare să păstreze vreuna. Renunțase la liceu și avea un trecut tare colorat, plin de aventuri cu alcool și cu droguri. Acele, cu siguranță, nu l-ar fi intimidat.

Deși mai toți bărbații habar n-aveau cum e cu transfuziile, însăși ideea unei victime atât de grav rănite încât să aibă nevoie de sânge de la Roger era greu de imaginat.

– Încerci să-l omori pe Bailey? mormăi unul dintre ei.

– Roger o s-o facă, spuse cu mândrie tatăl lui.

Marea întrebare era: „O fi treaz?“ Luptele lui Roger cu proprii demoni erau bine-cunoscute și subiect de discuție în Box Hill. Cei mai mulți cam știau când era „curat“ și când nu.

– În ultima vreme, a fost într-o stare bună, continuă taică-său, deși cu o evidentă lipsă de convingere în glas.

Dar urgența cu pricina învinse orice îndoială, iar Aggie spuse în cele din urmă:

– Unde-i?

– E-acasă.

Bineînțeles că era acasă. Roger nu pleca niciodată de-acasă. Unde s-ar fi putut duce?

În doar câteva minute, doamnele pregătiră o cutie mare cu sendvișuri și altele de-ale gurii. Aggie și Calvin erau îmbrățișați, felicitați și băgați în seamă de parcă ar fi pornit în pas de marș să-și apere patria. Și, când porniră în trombă ca să-i salveze viața lui Bailey, toți ceilalți erau adunați în stradă, făcându-le semne de rămas-bun bravilor tineri.

Roger îi aștepta lângă cutia poștală, iar când camioneta ajunse în dreptul lui, băgă capul pe geam și întrebă:

– Stăm peste noapte?

– N-aveam de gând, spuse Aggie.

– Bine.

Discutară și se puseră în cele din urmă de acord ca Roger, care era mai slăbănog, să stea la mijloc, între Aggie și Calvin, mult mai bine făcuți și mai îndesați. Îi așezară cutia cu mâncare în brațe, iar Roger, la nici un kilometru și jumătate depărtare de Box Hill, desfăcu un sendviș cu carne de curcan. La cei douăzeci și șapte de ani ai săi, era cel mai mare dintre ei trei, însă anii nu fuseseră blânzi cu el. Trecuse prin două divorțuri și prin numeroase eforturi nereușite de a scăpa de dependențe. Era costeliv și extrem de agitat, iar de-ndată ce termină primul sendviș, mai desfăcu unul. Aggie, la cele vreo 115 kile ale sale, și Calvin, de vreo 125 de kile, refuzară amândoi atunci când le oferă și lor. În ultimele două ore, tot mâncaseră din caserole, acasă la mama lui Bailey.

Mai întâi vorbiră despre Bailey, un tip pe care Roger de-abia îl cunoștea, însă cu care Aggie și Calvin fuseseră colegi de școală. Și pentru că toți trei erau burlaci, în scurt timp schimbă subiectul privitor la vecinul accidentat și începură să discute despre sex. Aggie avea o prietenă și pretindea că se bucura din plin de beneficiile unei agreabile relații de amor. Roger se culcase cu toate soiurile și era mereu la pândă după o nouă pradă. Calvin cel timid, la vârsta de douăzeci și unu de ani, încă era virgin, deși n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului. Minți despre vreo câteva cuceriri, fără prea multe detalii, ceea ce-l ținu în joc. Toți trei exagerau și toți trei o știau.

Când intrară în Polk County, Roger spuse:

– Oprește colo, la Blue Dot. Trebuie să mă piș.

Aggie opri în dreptul pompelor de benzină din fața prăvăliei din zonă, iar Roger se repezi înăuntru.

– Crezi că bea? întrebă Calvin în vreme ce așteptau.

– Tatăl lui a spus că nu.

– Păi, și taică-său este un mincinos.

Și, ca să vezi, câteva minute mai târziu Roger ieși din prăvălie cu șase beri la pachet.

– Aoleu! exclamă Aggie.

După ce-și reluară locurile pe banchetă, camioneta ieși de pe terenul acoperit cu pietriș și prinse viteză.

Roger scoase o doză de bere și i-o oferă lui Aggie, care-l refuză.

– Nu, mulțumesc, conduc.

– Nu se poate și să bei, și să conduci?

– Nu în seara asta.

– Da' tu ce zici? spuse el, oferindu-i doza lui Calvin.

– Nu, mulțumesc!

– Sunteți la dezintoxicare, băieți, sau ce? întrebă Roger pe când desfăcea doza, dând apoi pe gât jumătate din conținutul ei.

– Credeam că te-ai lăsat, zise Aggie.

– Chiar așa. Mă las în fiecare zi. Asta nu-i greu.

Calvin avea cutia cu mâncare în brațe și, de plictiseală, începu să clefăie dintr-un ditamai biscuitele din fulgi de ovăz. Roger scurse pe limbă ultimele picături de bere din prima dpză, după care i-o dădu lui Calvin și-i spuse:

– Fă-i vânt, bine?

Calvin coborî geamul și azvârli doza goală în bena camionetei. Până să ridice el geamul, Roger deja desfăcuse alta. Aggie și Calvin își aruncară priviri îngrijorate.

– Mai poți să donezi sânge dacă ai băut? întrebă Aggie.

– Sigur că da, spuse Roger. Am făcut-o de multe ori. Voi, băieți, ați mai donat vreodată sânge?

Aggie și Calvin recunoscură fără prea multă tragere de inimă că n-o făcuseră niciodată, ceea ce-l încurajă pe Roger să le descrie procedura.

– Te pun să te întinzi, pentru că celor mai mulți oameni li se stinge lumina. Nenorocitul ăla de ac este atât de mare, că o

mulțime de inși leșină numai când îl văd. Îți leagă un cordon gros de cauciuc în jurul bicepsului, după care asistenta pipăie după o venă mare și grasă. Cel mai bine este să te uiți în altă parte. În nouă cazuri din zece te împunge cu acul și ratează vena – doare ca dracu' –, după care își cere iertare în timp ce tu o blestemi în barbă. Dacă ai noroc, îți nimerește vena la a doua împunsătură, iar odată ce te-nțeapă, sângele țâșnește printr-un tub legat la o punguță. Totu-i transparent, așa că-ți poți vedea propriul sânge. Este incredibil cât de închis e la culoare, un fel de brun-închis. Durează o veșnicie să-ți ia o jumate de litru de sânge și în tot timpul ăsta ea-ți ține acul înfipt în venă.

Roger duse apoi la gură berea, mulțumit de terifianta-i relatare și de ceea ce-i aștepta.

Își continuă drumul în tăcere alți câțiva kilometri.

Când se goli și-a doua doză, Calvin o luă și-o azvârli în spate, iar Roger o desfăcu pe a treia.

– Berea ajută, de fapt, spuse Roger plescăind din buze. Îți subțiază sângele, și toată tărășenia se termină mai repede.

Eră clar de-acum că avea de gând să dea gata toate cele șase beri cât mai curând posibil. Aggie cugeta că poate ar fi fost mai înțelept să scadă cantitatea de alcool. Auzise și el de crâncenele beții ale lui Roger.

– Dă-mi și mie una, spuse el, iar Roger îi întinse de-ndată o bere.

– Și mie, cred, rosti Calvin.

– Așa mai zic și eu, spuse Roger. Nu-mi place deloc să beau singur! ăsta-i primul semn al unui bețiv adevărat.

Aggie și Calvin băură cu măsură, timp în care Roger continuă să gâlgăie cu nesaț. Odată terminate cele șase doze, îi anunță la momentul oportun:

– Am nevoie să mă piș. Trage colo, la Cully's Barbecue.